

מצורע	מנודה	אבילות	
תא שמע: +ויקרא י"ג+ והצרוע - לרבות כהן גדול. והא כהן גדול, דכל השנה כרגל לכולי עלמא דמי, דתנן: כהן גדול מקריב אונן ואינו אוכל. שמע מינה: נוהג צרעתו ברגל , שמע מינה.	א"ר יוסף ואי לא ציית דינא- משמתינן ליה...א"ל אביי ודלמא לעיוני בדיניה... אמר אביי , ת"ש: ומנודה שהתירו לו חכמים. אמר רבא: מי קתני שהתירוהו חכמים? שהתירו לו חכמים קתני...	אבל אינו נוהג אבילותו ברגל , שנאמר +דברים ט"ז+ ושמת בחגר. אי אבילות דמעיקרא הוא - אתי עשה דרבים, ודחי עשה דיחיד	רגל
תא שמע: מנודין ומצורעין אסורין לספר ולכבס	תא שמע: מנודין ומצורעין אסורין לספר ולכבס	אבל אסור בתספורת , מדקאמר להו רחמנא לבני אהרן +ויקרא י' +ראשיכם אל תפרעו - מכלל דכולי עלמא אסור	תספורת
תא שמע: +ויקרא י"ג+ ועל שפם יעטה - מכלל שחייב בעטיפת הראש , שמע מינה	אמר רב יוסף: תא שמע: והן מתעטפין ויושבין כמנודין וכאבלים עד שירחמו עליהם מן השמים. - אמר ליה אביי: דלמא מנודה לשמים שאני	אבל חייב בעטיפת הראש , מדקאמר ליה רחמנא ליחזקאל +יחזקאל כ"ד+ ולא תעטה על שפם - מכלל דכולי עלמא מיחייבי	עטיפת הראש
ת"ש: +ויקרא י"ג+ וראשו יהיה פרוע - אין פריעה אלא גידול שער, דברי ר"א. ר"ע אומר: נאמרה הוייה בראש ונא' הוייה בבגד, מה הוייה האמורה בבגד - דבר שחוץ מגופו, אף הוייה בראש - דבר שחוץ מגופו. מאי לאו אתפילין? א"ר פפא: לא, אכומתא וסודרא	תיקו	אבל אסור להניח תפילין , מדקאמר ליה רחמנא ליחזקאל +יחזקאל כ"ד+ פארך חבוש עלך - מכלל דכולי עלמא אסור.	תפילין
תא שמע: ועל שפם יעטה - שיהו שפתותיו מדובקות זו בזו , שיהא כמנודה וכאבל, ואסור בשאילת שלום, שמע מינה	אמר רב יוסף: תא שמע: ובשאילת שלום שבין אדם לחבירו כבני אדם הנזופין למקום. - אמר ליה אביי: דלמא מנודה לשמים שאני	אבל אסור בשאילת שלום , דקאמר ליה רחמנא ליחזקאל +יחזקאל כ"ד+ האנק דם	שאילת שלום
מכאן אמרו: הזבין והמצורעין ובעלי נדות מותרין לקרות בתורה ובנביאים ובכתובים, ולשנות במדרש ובתלמוד, בהלכות ובאגדות, ובעלי קריין אסורין, שמע מינה	ת"ש: מנודה - שונה ושונין לו , נשכר ונשכרין לו. מוחרם-לא שונה ולא שונין לו, לא נשכר ולא נשכרין לו, אבל שונה הוא לעצמו שלא יפסיק את למודו. ועושה לו חנות קטנה בשביל פרנסתו.	אבל אסור בדברי תורה , מדקאמר רחמנא ליחזקאל דם	דברי תורה
תא שמע: מנודין ומצורעין אסורין לספר ולכבס . שמע מינה	תא שמע: מנודין ומצורעין אסורין לספר ולכבס . שמע מינה	אבל אסור בתכבוסת , דכתיב +שמואל ב' י"ד+ וישלח יואב תקועה ויקח משם אשה חכמה ויאמר אליה התאבלי נא ולבשי נא בגדי אבל ואל תסוכי שמן והיית כאשה זה ימים רבים מתאבלת על מת	תכבוסת
תא שמע: +ויקרא י"ג+ בגדיו יהיו פרמים - שיהו מקורעין , שמע מינה	תיקו	אבל חייב בקריעה דקאמר להו רחמנא לבני אהרן +ויקרא י"ג+ לא תפרעו - מכלל דכולי עלמא מיחייבי	קריעה
תיקו	תיקו	אבל חייב בכפיית המטה , דתני בר קפרא: דמות דיוקני נתתי בהן, ובעונותיהם הפכתיה - כפו מטותיהן עליה	כפיית המטה
תיקו	ת"ש: מנודה - שונה ושונין לו , נשכר ונשכרין לו. מוחרם-לא שונה ולא שונין לו, לא נשכר ולא נשכרין לו, אבל שונה הוא לעצמו שלא יפסיק את למודו. ועושה לו חנות קטנה בשביל פרנסתו.	אבל אסור בעשיית מלאכה , דכתיב +עמוס ח"ו+ והפכתי חגים לאבל מה חג אסור במלאכה - אף אבל אסור במלאכה	עשיית מלאכה
תיקו	אמר רב יוסף , תא שמע: כשאמרו אסור ברחיצה - לא אמרו אלא כל גופו, אבל פניו ידיו ורגליו - מותר. וכן אתה מוצא במנודה ובאבל. מאי לאו אכולהו? - לא, אשארא	אבל אסור ברחיצה , דכתיב +שמואל ב' י"ד+ ואל תסוכי שמן, ורחיצה בכלל סיכה.	רחיצה
תיקו	אמר רב יוסף , תא שמע: כשאמרו אסור בנעילת הסנדל - לא אמרו אלא בעיר, אבל בדרך - מותר. הא כיצד? יצא לדרך - נועל, נכנס לעיר - חולץ, וכן אתה מוצא במנודה ובאבל. מאי לאו אכולהו? - לא, אשארא	אבל אסור בנעילת הסנדל , מדקאמר ליה רחמנא ליחזקאל +יחזקאל כ"ד+ ונעליך תשים ברגליך - מכלל דכולי עלמא אסור	נעילת הסנדל
תא שמע, דתניא: +ויקרא י"ד+ וישב מחוץ לאהלו - שיהא כמנודה וכאבל, ואסור בתשימיש המטה . ואין אהלו אלא אשתו, שנאמר +דברים ה' + לך אמר להם שובו לכם לאהליכם - ש"מ	אמר רב יוסף , תא שמע: כל אותן שנים שהיו ישראל במדבר מנודין היו, ושימשו מטותיהן. אמר ליה אביי: ודלמא מנודה לשמים שאני	אבל אסור בתשימיש המטה , דכתיב +שמואל ב' י"ב+ וינחם דוד את בת שבע אשתו ויבא אליה - מכלל דמעיקרא אסור.	תשימיש המטה
ת"ש, דתניא: +יחזקאל מ"ד+ ואחרי טהרתו - אחר פרישתו מן המת, שבעת ימים יספרו לו - אלו שבעת ימי ספירו, וביום באו אל הקדש אל החצר הפנימית לשרת בקדש יקריב חטאתו	אמר רב יוסף , תא שמע: כל אותן שנים שהיו ישראל במדבר מנודין היו, ושלחו קרבנותיהן. - אמר ליה אביי: ודלמא מנודה לשמים שאני	אבל אינו משלח קרבנותיו , דתניא, רבי שמעון אומר: שלמים - בזמן שהוא שלם, ולא בזמן שהוא אונן.	משלח קרבנותיו

ויקרא פרק י'

- (י) ויאמר משה אל אהרן ולא לעזר ולא יתמר בניו ראשיכם אל תפגעו ובגדיכם לא תפרמו ולא תמתו ועל כל העדה יקצף ואחיכם כל בית ישראל יבכו את השרפה אשר שרף יקוק:
- (ז) ומפתח אהל מועד לא תצאו פן תמתו כי שמן משחת יקוק עליכם ויעשו כדבר משה: פ

ויקרא פרק יג

- (מה) והצרוע אשר בו הנגע בגדיו יהיו פרמים וראשו יהיה פרוע ועל שפם יעטה וטמא טמא יקרא:
- (מו) כל ימי אשר הנגע בו טמא טמא הוא בדרך ישב מחוץ למחנה מושבו: ○

שמואל ב פרק יג

- (ל) ויהי המה בדרך והשמעה באה אל דוד לאמר הנה אבשלום את כל בני המלך ולא נותר מהם אחד: ○
- (לא) ויקם המלך ויקרע את בגדיו וישכב ארצה וכל עבדיו נצבים קרעי בגדים: ○

שמואל ב פרק יד

- (א) וידע יואב בן צריה כי לב המלך על אבשלום:
- (ב) וישלח יואב תקועה ויקח משם אשה חכמה ויאמר אליה התאבלי נא ולבשי נא בגדי אבל ואל תסוכי שמן והיית כאשה זה ימים רבים מתאבלת על מת:

יחזקאל פרק כד

- (יט) ויהי דבר יקוק אלי לאמר:
- (זט) בן אדם הנני לקח ממך את מחמד עיניך במגפה ולא תספד ולא תבכה ולוא תבוא דמעדת:
- (זז) האנק דם מתים אבל לא תעשה פארך חבוש עליך ונעליך תשים ברגליך ולא תעטה על שפם ולחם אנשים לא תאכל:
- (יח) ואתה אל העם בבקר ותמת אשתי בערב ואעש בבקר כאשר צויתי:
- (יט) ויאמרו אלי העם הלא תגיד לנו מה אלה לנו כי אתה עשה:
- (כ) ואמר אליהם דבר יקוק הנה אלי לאמר:
- (כא) אמר לבית ישראל כה אמר אדני יקוק הנני מחלל את מקדשי גאון עזכם מחמד עיניכם ומחמל נפשכם ובגדיכם ובגדוטיכם אשר עזבתם בחרב יפלו:
- (כב) ועשיתם כאשר עשיתי על שפם לא תעטו ולחם אנשים לא תאכלו:
- (כג) ופארכם על ראשיכם ונעליכם ברגליכם לא תספדו ולא תבכו ונמקתם בעונותיכם ונהמתם איש אל אחיו:
- (כד) והנה יחזקאל לכם למופת ככל אשר עשה תעשו בבאה וידעתם כי אני אדני יקוק: ○

יחזקאל פרק מד

- (כה) ואל מת אדם לא יבוא לטמאה כי אם לאב ולאם ולבן ולבת לאח ולאחות אשר לא היתה לאיש יטמאו:
- (כו) ואחרי טהרתו שבעת ימים יספרו לו:
- (כז) וביום באו אל הקדש אל החצר הפנימית לשרת בקדש יקריב חטאתו נאם אדני יקוק:

תלמוד בבלי מסכת תענית דף יב עמוד ב

משנה. עברו אלו ולא נענו - בית דין גוזרין שלש תעניות אחרות על הצבור, אוכלין ושותין מבעוד יום, ואסורין במלאכה וברחיצה ובסיכה ובנעילת הסנדל ובתשמיש המטה, ונועלין את המרחצאות. עברו אלו ולא נענו - בית דין גוזרין עליהן עוד שבע, שהן שלוש עשרה תעניות על הצבור. הרי אלו יתרות על הראשונות, שבאלו מתריעין. ונועלין את החנויות. בשני מטין עם חשיכה, ובחמישי מותרין מפני כבוד השבת. עברו אלו ולא נענו - ממעטין במשא ומתן, בבנין, ובנטיעה, באירוסין, ובנישואין, ובשאלת שלום בין אדם לחבירו, כבני אדם הנזופין למקום. היחידים חוזרין ומתענין עד שיצא ניסן. יצא ניסן וירדו גשמים - סימן קללה, שנאמר +שמואל א' י"ב+ הלוא קציר חטים היום וגו'.

תלמוד בבלי מסכת תענית דף יג עמוד א

תא שמע: כשאמרו אסור במלאכה - לא אמרו אלא ביום, אבל בלילה - מותר. וכשאמרו אסור בנעילת הסנדל - לא אמרו אלא בעיר, אבל בדרך - מותר. הא כיצד? יוצא לדרך - נועל, נכנס לעיר - חולץ. וכשאמרו אסור ברחיצה - לא אמרו אלא כל גופו, אבל פניו ידיו ורגליו - מותר. וכן אתה מוצא במנודה ובאבל...

תלמוד בבלי מסכת תענית דף יד עמוד ב

תנו רבנן: חברים אין שאלת שלום ביניהן עמי הארץ ששואלין מחזירין להם בשפה רפה ובכבוד ראש והן מתעטפין ויושבין כאבלים וכמנודה כבני אדם הנזופין למקום עד שירחמו עליהם מן השמים

איוב פרק א

- (כ) וַיִּקַּם אִיּוֹב וַיִּקְרַע אֶת מְעָלוֹ וַיִּגְזֵן אֶת רֹאשׁוֹ וַיִּפֹּל אַרְצָה וַיִּשְׁתַּחֲוֶה:
 (כא) וַיֹּאמֶר עָרֹם <יצאתי> יֵצְאֵתִי מִבֶּטֶן אִמִּי וְעָרֹם אָשׁוּב שָׁמָּה יִקְוֶה נַתָּן וַיִּקְוֶה לִקְחֹת יְהִי שֵׁם יִקְוֶה מְבָרָךְ:
 (כב) בְּכָל זֹאת לֹא חָטָא אִיּוֹב וְלֹא נָתַן תַּפְּלָה לְאֱלֹהִים: פ

איוב פרק ב

- (יא) וַיִּשְׁמְעוּ שְׁלֹשֶׁת רְעֵי אִיּוֹב אֶת כָּל הַרְעָה הַזֹּאת הַבָּאָה עָלָיו וַיָּבֹאוּ אִישׁ מִמְקוֹמוֹ אֶל־יִפְזֹה הַתִּימָנִי וּבִלְדָד הַשּׁוּחִי וְצוֹפָר הַנַּעֲמָתִי וַיִּנְעֲדוּ וַיִּחַדּוּ לְבֹאֹת לָנוֹד לוֹ וּלְנַחֲמוֹ:
 (יב) וַיִּשְׂאוּ אֶת עֵינֵיהֶם מִרְחוֹק וְלֹא הִפְיָרְחוּ וַיִּשְׂאוּ קוֹלָם וַיִּבְכּוּ וַיִּקְרְעוּ אִישׁ מְעָלוֹ וַיִּזְרְקוּ עֶפֶר עַל רֹאשֵׁיהֶם הַשְּׂמִימָה:
 (יג) וַיִּשְׁבּוּ אֹתוֹ לְאַרְץ שְׁבַעַת יָמִים וְשִׁבְעַת לַיְלוֹת וְאִין דָּבָר אֱלֹיו דָּבָר כִּי רָאוּ כִּי גָדַל הַכָּאָב מְאֹד:

ירמיהו פרק טז

- (א) וַיְהִי דְבַר יְקֻנָּק אֱלִי לֵאמֹר:
 (ב) לֹא תִקַּח לָךְ אִשָּׁה וְלֹא יִהְיוּ לָךְ בָּנִים וּבָנוֹת בְּמִקּוֹם הַזֶּה:
 (ג) כִּי כֹה אָמַר יְקֻנָּק עַל הַבָּנִים וְעַל הַבָּנוֹת הַיְלֻדִים בְּמִקּוֹם הַזֶּה וְעַל אֲמֹתָם הַיְלֻדוֹת אוֹתָם וְעַל אֲבוֹתָם הַמּוֹלְדִים אוֹתָם בְּאַרְץ הַזֹּאת:
 (ד) מִמּוֹתֵי תַחֲלָאִים יָמָתוּ לֹא יִסְפְּדוּ וְלֹא יִקְבְּרוּ לְדַמֵּן עַל פְּנֵי הָאֲדָמָה יִהְיוּ וַיִּבְחָרְבוּ וַיִּבְרָעְבוּ וַיִּכְלוּ וְהִיָּתָה נִבְלָתָם לְמַאֲכָל לְעוֹף הַשָּׁמַיִם וּלְבְּהֵמַת הָאָרֶץ: o
 (ה) כִּי כֹה אָמַר יְקֻנָּק אֵל תְּבֹאֹת בֵּית מֶרְזַח וְאֵל תִּלְךָ לְסָפוֹד וְאֵל תִּנְדֹּף לָהֶם כִּי אֶסְפְּתִי אֶת שְׁלוֹמִי מֵאֵת הָעָם הַזֶּה נֹאֵם יְקֻנָּק אֶת הַחֶסֶד וְאֵת הַרְחֻמִּים:
 (ו) וּמָתוּ גְדֻלִים וּקְטָנִים בְּאַרְץ הַזֹּאת לֹא יִקְבְּרוּ וְלֹא יִסְפְּדוּ לָהֶם וְלֹא יִתְגַּדְּדוּ וְלֹא יִקְרַח לָהֶם:
 (ז) וְלֹא יִפְרְסוּ לָהֶם עַל אֲבָל לְנַחֲמוֹ עַל מָוֶת וְלֹא יִשְׁקוּ אוֹתָם כּוֹס תְּנַחֲוּמִים עַל אֲבִיו וְעַל אִמּוֹ:
 (ח) וּבֵית מִשְׁתֶּה לֹא תְבֹאֹת לְשִׁבְתָּ אוֹתָם לֶאֱכֹל וּלְשִׁתוֹת: o

תלמוד בבלי מסכת מועד קטן דף יד עמוד ב

אבל אינו נוהג אבילותו ברגל, שנאמר +דברים ט"ז+ ושמת בחגך. אי אבילות דמעיקרא הוא - אתי עשה דרבים, ודחי עשה דיחיד. ואי אבילות דהשתא הוא - לא אתי עשה דיחיד ודחי עשה דרבים. מנודה, מהו שניהוג נידויו ברגל? אמר רב יוסף: תא שמע: דנין דיני נפשות, ודיני מכות, ודיני ממונות. ואי לא ציית דינא - משמתינן ליה. ואי סלקא דעתך אינו נוהג נידויו ברגל - משומת ואתי מעיקרא - אתי רגל דחי ליה, השתא משמתינן ליה אנן? - אמר ליה אביי: ודלמא לעיוני בדיניה, דאי לא תימא הכי - דיני נפשות דקתני, הכי נמי דקטלין ליה? והא קא מימנעי משמחת יום טוב. דתניא, רבי עקיבא אומר: מנין לסנהדרין (שראו באחד) שהרגו את הנפש שאין טועמין כל אותו היום - תלמוד לומר +ויקרא י"ט+ לא תאכלו על הדם. אלא - לעיוני בדיניה, הכא נמי - לעיוני בדיניה. - אמר ליה: אם כן נמצאת מענה את דינו! - אתו מצפרא ומעייני בדיניה, ועיילי ואכלי ושתו כולי יומא, והדר אתו בשקיעת החמה וגמרינן לדיניה, וקטלו ליה. אמר אביי, תא שמע: ומנודה שהתירו לו חכמים. - אמר רבא: מי קתני שהתירוהו חכמים? שהתירו לו חכמים קתני, דאזל ופיסיה לבעל דיניה, ואתי קמי דרבנן, ושרו ליה. מצורע מהו שניהוג צרעתו ברגל? אמר אביי, תא שמע: והנזיר והמצורע מטומאתו לטהרתו. הא בימי טומאתו - נהיג. לא מיבעיא קאמר; לא מיבעיא בימי טומאתו דלא נהיג, אבל לטהרתו - ניגזור שמא ישהה קרבנותיו, קמשמע לן. אמר רבא, תא שמע: +ויקרא י"ג+ והצרוע - לרבות כהן גדול. והא כהן גדול, דכל השנה כרגל לכולי עלמא דמי, דתנן: כהן גדול מקריב אונן ואינו אוכל. שמע מינה: נוהג צרעתו ברגל, שמע מינה.

אבל אסור בתספורת, מדקאמר להו רחמנא לבני אהרן +ויקרא י' + ראשיכם אל תפרעו - מכלל דכולי עלמא אסור.

תלמוד בבלי מסכת מועד קטן דף טו עמוד א

מנודין ומצורעין מה הן בתספורת? תא שמע: מנודין ומצורעין אסורין לספר ולכבס. מנודה שמת - בית דין סוקלין את ארונו, רבי יהודה אומר: לא שיעמידו עליו גל אבנים כגלו של עכן, אלא: בית דין שולחין ומניחין אבן גדולה על ארונו. ללמדך שכל המתנדה ומת בנידויו בית דין סוקלין את ארונו. **אבל חייב בעטיפת הראש**, מדקאמר ליה רחמנא ליחזקאל +יחזקאל כ"ד+ ולא תעטה על שפם - מכלל דכולי עלמא מיחייב. מנודה מהו בעטיפת הראש? אמר רב יוסף: תא שמע: והן מתעטפין ויושבין כמנודין וכאבלים עד שירחמו עליהם מן השמים. - אמר ליה אביי: דלמא מנודה לשמים שאני, דחמיר. מצורע מהו בעטיפת הראש? תא שמע: +ויקרא י"ג+ ועל שפם יעטה - מכלל שחייב בעטיפת הראש, שמע מינה. **אבל אסור להניח תפילין**, מדקאמר ליה רחמנא ליחזקאל +יחזקאל כ"ד+ פארך חבוש עליך - מכלל דכולי עלמא אסור. מנודה מהו בתפילין? - תיקו. מצורע מהו בתפילין? - תא שמע: +ויקרא י"ג+ והצרוע - לרבות כהן גדול, בגדיו יהיו פרמים - שיהו מקורעים, +ויקרא י"ג+ וראשו יהיה פרוע - אין פריעה אלא גידול שער, דברי רבי אליעזר. רבי עקיבא אומר: נאמרה הוייה בראש ונאמרה הוייה בבגד, מה הוייה האמורה בבגד - דבר שחוץ מגופו, אף הוייה בראש - דבר שחוץ מגופו. מאי לאו - אתפילין? - אמר רב פפא: לא, אכומתא וסודרא. **אבל אסור בשאילת שלום**, דקאמר ליה רחמנא ליחזקאל +יחזקאל כ"ד+ האנק דם, מנודה מהו בשאילת שלום? אמר רב יוסף: תא שמע: ובשאילת שלום שבין אדם

לחבירו כבני אדם הנזופין למקום. - אמר ליה אביי: דלמא מנודה לשמים שאני, דחמיר. מצורע מהו בשאילת שלום? - תא שמע: ועל שפם יעטה - שיהו שפתותיו מדובקות זו בזו, שיהא כמנודה וכאבל, ואסור בשאילת שלום, שמע מינה. וניפשוט מינה למנודה! - אמר רב אחא בר פנחס משמיה דרב יוסף: מי קתני שאסור? שיהא כמנודה וכאבל [קתני] - במילי אחרנייתא, ואסור נמי בשאילת שלום. **אבל אסור בדברי תורה**, מדקאמר רחמנא ליחזקאל דם. מנודה מהו בדברי תורה? אמר רב יוסף, תא שמע: מנודה - שונה ושונין לו, נשכר ונשכרין לו. מוחרם - לא שונה ולא שונין לו, לא נשכר ולא נשכרין לו, אבל שונה הוא לעצמו שלא יפסיק את למודו. ועושה לו חנות קטנה בשביל פרנסתו. ואמר רב: זבוני מיא בפקתא דערבות. שמע מינה. מצורע מהו בדברי תורה? תא שמע: +דברים ד' והודעתם לבניך ולבני בניך יום אשר עמדת לפני ה' אלהיך בחורב, מה להלן באימה וביראה וברתת ובזיעה - מכאן אמרו: הזבין והמצורעין ובוועלי נדות מותרין לקרות בתורה ובנביאים ובכתובים, ולשנות במדרש ובתלמוד, בהלכות ובאגדות, ובעלי קריין אסורין, שמע מינה. **אבל אסור בתכבוסת**, דכתיב +שמואל ב' י"ד+ וישלח יואב תקועה ויקח משם אשה חכמה ויאמר אליה התאבלי נא ולבשי נא בגדי אבל ואל תסוכי שמן והיית כאשה זה ימים רבים מתאבלת על מת. מנודין ומצורעין מה הן בתכבוסת? - תא שמע: מנודין ומצורעין אסורין לספר ולכבס. שמע מינה. **אבל חייב בקריעה** דקאמר להו רחמנא לבני אהרן +ויקרא י"ג+ לא תפרמו - מכלל דכולי עלמא מיחייבי. מנודה מהו בקריעה? - תיקו. מצורע מהו בקריעה? - תא שמע: +ויקרא י"ג+ בגדיו יהיו פרמים - שיהו מקורעין, שמע מינה. **אבל חייב בכפיית המטה**, דתני בר קפרא:

תלמוד בבלי מסכת מועד קטן דף טו עמוד ב

דמות דיוקני נתתי בהן, ובעונותיהם הפכתיה - כפו מטותיהן עליה. מנודה ומצורע מה הן בכפיית המטה? - תיקו. **אבל אסור בעשיית מלאכה**, דכתיב +עמוס ח' + והפכתי חגיכם לאבל מה חג אסור במלאכה - אף אבל אסור במלאכה. מנודה מהו בעשיית מלאכה? - אמר רב יוסף, תא שמע: כשאמרו אסור בעשיית מלאכה - לא אמרו אלא ביום, אבל בלילה מותר. וכן אתה מוצא במנודה ובאבל. מאי לאו - אכולהו? - לא, אשאר. תא שמע: מנודה שונה ושונין לו, נשכר ונשכרין לו. שמע מינה. מצורע מהו בעשיית מלאכה? - תיקו. **אבל אסור ברחיצה**, דכתיב +שמואל ב' י"ד+ ואל תסוכי שמן, ורחיצה בכלל סיכה. מנודה מהו ברחיצה? אמר רב יוסף, תא שמע: כשאמרו אסור ברחיצה - לא אמרו אלא כל גופו, אבל פניו ידיו ורגליו - מותר. וכן אתה מוצא במנודה ובאבל. מאי לאו אכולהו? - לא, אשאר. מצורע מהו ברחיצה? - תיקו. **אבל אסור בנעילת הסנדל**, מדקאמר ליה רחמנא ליחזקאל +יחזקאל כ"ד+ ונעליך תשים ברגליך - מכלל דכולי עלמא אסור. מנודה מהו בנעילת הסנדל? אמר רב יוסף, תא שמע: כשאמרו אסור בנעילת הסנדל - לא אמרו אלא בעיר, אבל בדרך - מותר. הא כיצד? יצא לדרך - נועל, נכנס לעיר - חולץ, וכן אתה מוצא במנודה ובאבל. מאי לאו אכולהו? - לא, אשאר. מצורע מהו בנעילת הסנדל? - תיקו. **אבל אסור בתשמיש המטה**, דכתיב +שמואל ב' י"ב+ וינחם דוד את בת שבע אשתו ויבא אליה - מכלל דמעיקרא אסור. מנודה מהו בתשמיש המטה? אמר רב יוסף, תא שמע: כל אותן שנים שהיו ישראל במדבר מנודין היו, ושימשו מטותיהן. אמר ליה אביי: ודלמא מנודה לשמים שאני, דקיל? - קיל? והא אמרת חמיר! - ספוקי מספקא ליה, זיל הכא - קמדחי ליה, זיל הכא - קמדחי ליה. מצורע מהו בתשמיש המטה? תא שמע, דתניא: +ויקרא י"ד+ וישב מחוץ לאהל - שיהא כמנודה וכאבל, ואסור בתשמיש המטה. ואין אהל אלא אשתו, שנאמר +דברים ה' + לך אמר להם שובו לכם לאהליכם - שמע מינה. וניפשוט נמי למנודה! - אמר רב הונא בריה דרב פנחס משמיה דרב יוסף: מי קתני שאסור? שיהא כמנודה וכאבל - במילי אחרנייתא, ואסור נמי בתשמיש המטה. **אבל אינו משלח קרבנותיו**, דתניא, רבי שמעון אומר: שלמים - בזמן שהוא שלם, ולא בזמן שהוא אונן. מנודה מהו שישלח קרבנותיו? - אמר רב יוסף, תא שמע: כל אותן שנים שהיו ישראל במדבר מנודין היו, ושלחו קרבנותיהן. - אמר ליה אביי: ודלמא מנודה לשמים שאני, דקיל? - קיל? והאמרת חמיר! - ספוקי מספקא ליה, ומדחי ליה. מצורע מהו שישלח קרבנותיו? תא שמע, דתניא: +יחזקאל מ"ד+ ואחרי טהרתו - אחר פרישתו מן המת, שבעת ימים יספרו לו - אלו שבעת ימי ספירו, +יחזקאל מ"ד+ וביום באו אל הקדש אל החצר הפנימית לשרת בקדש יקריב חטאתו